

НАЗИВ КЊИГЕ: „Очаране наочаре”

ИМЕ И ПРЕЗИМЕ ПИСЦА: Светлана Велмар Јанковић

НАСЛОВ РАДА: „Очаране наочаре“

Светлана Велмар Јанковић, наша позната књижевница, живела је у Београду. Колико је волела Београд и желела да га и сва друга деца упознају и заволе, најбоље се „види“ кроз „Очаране наочаре“. Књига „Очаране наочаре“ обухвата седам узбудљивих прича о седам различитих периода у развоју Београда.

Магично путовање кроз историју Београда започиње једним необичним поклоном - дечак Лука и његова сестра Милена добијају пакет од „очараног оптичара“. У њему су два пара необичних наочара, кроз које Лука и Милена могу да посматрају разне догађаје из прошлости Београда. Након што су њихови родитељи проверили да ли је безбедно користити наочаре, Лука и Милена се упуштају у авантуру упознавања са историјом Београда на један сасвим необичан начин. А уз њих, то радимо и ми, читаоци.

У првој причи, „Смеђи Рак из Винче“, сазнајемо како се пре 7000 година живело у Винчи, најстаријем насељу на Дунаву. Главни јунак приче је доброћудни и храбри дечак Аки, који помаже сваком ко је у невољи. Он воли и поштује сва жива бића. Највише се брине о свом псу Вакију, а успева да се спријатељи и са Смеђим Раком, који свако вече долази на обалу Дунава да се поздрави са Акијем пред спавање. Своју храброст Аки је показао спасавајући насеље од пожара. У знак захвалности за племенитост коју показује према свим живим бићима и храброст која је већа од мора, Аки добија на поклон „језик водених бића“.

Друга прича, „Јаре из Вишњице“, нас упознаје са животом у келтском племену у 2. веку пре наше ере, у насељу Вишњица. Главна јунакиња приче је девојчица Еда, која штити природу и животиње и гаји велику љубав према дивљим животињама. Она је добра, несебична и веома храбра. Када је срела мало јаре дивокозе, Еда одлучује да га прати и јаре је одводи до своје мајке која је била болесна. Поверење које се рађа између животиње и Еде, утиче на то да видарица и цело село дођу и помогну Еди да спасе животињу. Помогла им је и лековита вода, и то са извора који и данас постоји у прдграђу Београда и зове се Вишњичка Бања. Едина пожртвованост је утицала на њеног брата Скеца да промени своје мишљење о томе да је добро бити познати ловац који ће убијати све животиње. Едина љубав према животињама и природи спасла је нечији живот.

Римски племић Луције и његов слуга Апије главни су јунаци приче „Лав из Сингидунума“, која нас упознаје са животом на простору Београда у римско доба. Луције је син римског цара, а Апије је његов слуга, који је само десетогодишњи дечак. Пожелевши да види лавове који су тек стигли, Луције упада у невољу, јер се лав изненада ослобађа. Али, његов храбри, племенити и одани слуга Апије скаче пред лава и успева да га смири, причајући лаву неким само њему знаним језиком. Добри Апије показује да је Луцију уствари много више од слуге, а то је - прави пријатељ „од сада па до краја живота“. Верује се да је Луције, у знак захвалности према Апију, замолио римског цара да знак лава постане знак Четврте легије ФЛАВИЈЕ. Не зна се да ли је то истина, али се зна да је знак лава стварно постао и остао знак Четврте римске легије ФЛАВИЈЕ.

У причи „Крагуј из тврђаве“ се упознајемо са Марком, Аном и Видом. Марков отац дочекује три учитеља, Климента, Наума и Ангелара, ученике Ћирила и Методија, који су наставили рад својих учитеља на развоју глагољице, словенског писма. Али, учитеље прате непријатељи који се не слажу са њиховим радом. Домишљати Марко, Ана и Вид успевају да их спасу од непријатеља, и то уз помоћ Маркове птице која се зове Оштрокљуни. Из јаме у коју су се сакрили, учитељи и Марков отац су успели да пошаљу поруку написану ћирилицом, у којој траже помоћ. Ана успева да препозна слова и да протумачи поруку. Тада сви крећу ка јами да помогну учитељима. Међутим, на изсласку из јаме их дочекују непријатељи. И баш кад су помислили да је пред њима борба, на сцену наступа крагуј Оштрокљуни са војском својих пријатеља, птица, које су успеле да растерају непријатеље. Захваљујући оштроумном Оштрокљуну, учитељи безбедно настављају свој пут ка Охриду.

„Гуја под Деспотовом кулом“ је прича која нам доноси слике о животу у Београду за време Деспота Стефана и учи нас оданости, слози, скромности, поштовању и пријатељству. Витко је водоноша, вредан и скроман дечак, одан Деспоту, који силно жели да сазна да ли стварно постоји змија која живи испод камена у библиотеци. Деспот му испуњава жељу и упознаје га са црнобелом змијом Бојаном. Бојана постаје и Витков пријатељ. Захваљујући том пријатељству, у близини тврђаве откривају извор лековите воде, којом успевају да излече Деспотову болесну сестру Оливеру. На месту тог чудотворног и лековитог извора, данас се налази црква Свете Петке у Београду.

Прича „Пас са Варош-капије“ приближава нам борбу нашег народа против турске власти. Поред српских јунака описаних у овој причи, главни јунаци приче су дечаки Пеђа и Ненад, њихова мајка Марија и пас Рођо. На молбу свог оца који одлази у борбу, дечаки скривају пса и са мајком одлазе у подрум куће, да буду на безбедном месту док битка не прође. Али, уз помоћ свог пса радознали дечаки у подруму откривају ходнике, којима долазе до

места на ком се води битка. У жељи да помогну српским борцима, они са мајком излазе из подрума и тада Марија почиње да помаже рањеницима. После страшне и важне битке, отац се вратио кући, својој породици, и тада је сазнао о јунаштву својих синова и своје супруге, која је хтела да помогне и турском рањенику, мада је он покушао да је убије.

Седма прича, „Сребрни белац на Калемегдану“, говори о дечаку Немањи и његовој очараности коњем Кнеза Михаила, који је сребрн као звезда. Једне ноћи, Немања је немирно спавао, јер је сањао грозан сан - да је коњ повређен у десну предњу ногу. Међути, то се стварно и десило, неко је коњу у десну предњу ногу у копито зарио парче стакла. Захваљујући Немањи, у двору успевају да уз помоћ лекара излече Сребрног, најлепшег коња на свету. Јашући Сребрног, Кнез Михаило је преузео кључеве ослобођених српских градова-утврђења и тада је на Тврђави уздигнута српска застава, први пут после четири века. У знак захвалности према Немањи, Кнез Михаило је у дворишту касарне поносним парадним кораком јахао Сребрног заједно са Немањом.

Уз Луку и Милену ми путујемо кроз време и стварање Београда, а уз то учимо колико чаробних ликова крије српска историја. Док сам читала ову књигу, десило ми се оно на шта је очарани оптичар упозорио Луку и Милену: чинило ми се да се приче не приказују само мом виду, него и мом слуху, чинило ми се да додирујем прошло време, да га пипам и миришем.

ИМЕ УЧЕНИКА : Дуња Милошевић, 4-5

ШКОЛА: „Деспот Стефан Лазаревић“

НАСТАВНИК: Биљана Станић

МИРИЈЕВО, БЕОГРАД